

„Maar oom!” en Charlotte werd vuurrood, „hoe kan ik ze onthouden, je krijgt er zooveel en daarbij is Marie over haar familie en haar eigen zaken zoo gesloten als een bus. Je krijgt er nooit een stom woord uit.”

„Haar vader heb ik goed gekend!”

„Was hij matroos bij u?”

„Matroos? Hij vaarde met me. Ik ben steeds van plan geweest zooals ik je zei, voor zijn kind te zorgen, maar ik dacht dat zij goed en wel in Indië zat.”

„En hoe weet u nu dat zij bij mij dient?”

„Ja nichtje, dat is nu een al te ingewikkelde geschiedenis om je te vertellen. Je hebt er ook niets aan.”

„Och! oom! Vertelt u het mij, dan zal ik u van haar op de hoogte brengen.”

„Dat is niet noodig! Ik kom mij wel wat laat van mijn plicht kwijten, maar beter laat dan nooit.”

„Dat weet ik niet, oom! 't Is een raar schepsel, zal ik haar roepen?”

„Ja! Ik wou ze dadelijk meenemen, als het je schikt.”

„Maar oom, zoo op staanden voet? U moet weten, ik had juist quaestie met haar, ik heb haar den dienst opgezegd. Laat mij u eerst even de historie vertellen!”

„Neen, neen, neen! Ik heb geen tijd, zij moet met mij mee. Ik wil haar eerst spreken onder vier oogen en dan maakt zij zich dadelijk klaar om met mij te vertrekken.”

„Maar oom, zoo op stel en sprong! Wat zal Zandberg zeggen, en u ont-riefft me erg!”

De dokter haalde iets uit zijn vestzak en duwde dat Charlotte in de hand.

„Daar, dat is om je een St. Nicolaas cadeautje te koopen,” zeide oom, en het gelaat der jonge vrouw schitterde van vreugde, toen zij het vodderige papiertje openvouwde.

„Twee honderd gulden! Maar oom, dat is veel te veel.”

„Kom, kom! doe er mee wat je wilt. Laat je meisje nu komen, schenk me dan een kop koffie in en bestel een vigelante om ons naar het station te brengen, 't is kwart over twaalf.”

„Ik zal haar roepen, oom.”

En mevrouw Zandberg riep aan den trap van het sousterrein:

„Marie! Marie!”

Daatje kwam voor den dag en zeide dat Marie naar boven was.

Charlotte bedacht zich een oogenblik, toen ging zij zelf de vijftig trappen op naar het meidenkamertje, waar zooals zij verwachtte Marie zich opgesloten had.

Het meisje zat nog altijd onmachtig om haar tranenstroom te stuiten op den rand van haar bed; zij had een gevoel of zij altijd maar door moest schreien.

„Zit je daar nog te huilen?” vroeg mevrouw.

„O mevrouw, ik kan er niets aan doen,” snikte zij, „niets.”

„Nu knap je gauw op. Er is iemand om je te spreken.”